

490. Isten egyetemes üdvözítő akarata

Imádkozzuk a 280.B. számú éneket:

*Győzelemről énekeljen napkelet és napnyugat,
Millió szív összecsengjen, magasztalja az Urat!
Krisztus újra földre szállott, vándorlásunk társa lett;
Mert szerette a világot, kenyérszínbe rejteztet.
Krisztus, kenyér s bor színében, Úr s király a föld felett:
Forrassz egygyé békességben minden népet s nemzetet!*

A nagy ciszterci misztikusnak, Clairvaux-i **Szent Bernátnak** van egy nagyon **szép homíliája**. Ebben a szentbeszédben nem is annyira a szerzetestestvérekhez, a hívekhez szól, hanem a Szűzanyát biztatja. A megtestesülés jelenetéről elmélkedik. Azt mondja: „**Ó, te Boldogságos Szűz**, mondj már igent! Az egész emberiség várja a te szavadat, amellyel kimondod az Úr angyalának a választ.” Tudniillik az egész emberiség sóvárogva várja a te válaszodat, mert **Tőled függ az emberek üdvössége. Ha te igent mondasz, akkor megmenekülünk!** (vö. Lk 1, 38).

Ezzel a bevezető gondolattal a május hónap elején is gondoljunk arra, hogy mennyi szempontja van az emberek üdvösségének. Isten ugyanis, Aki minden embert üdvözíteni akar, az egyes emberek döntését is igényli. Mint ahogyan a Szűzanya válaszát is várta azért, hogy minden ember eljuthasson az üdvösségre, hogy a meghívást meghallja. Itt is érvényes Szent Ágoston szava: Isten, aki megteremtett téged nélküled, nem fog üdvözíteni téged nélküled! Vagyis a teremtő Isten nem kérdezi meg az ember szabad akarati döntését, hogy a létbe szólítsa-e. Kapjuk a léte. **Az Úristen a szülőket választja teremtő akarata munkatársául, de ugyanakkor a mi szabad akarati döntésünket is igényli, hogy az üdvösségre eljussunk, amelyre minden embert meghív. Az ember válaszol Neki.**

A Bibliában az üdvösség az egész nép meghívását jelzi, az ószövetségi választott nép, illetve az újszövetségi választott nemzetek meghívását. Napkelet és napnyugat millió szív meghívását. Azonban tény, hogyha a megváltás gyümölcseiben Isten népéhez tartozó emberek egyénileg részesülnek. De **Krisztus mindenkit megváltott egyénileg is**, vagyis személyre szólóan. Az isteni szeretet az egyes embert azonban sohasem másoktól elszigetelten ajándékozza meg önmagával, hanem a krisztusi szolidaritás, az egymással való összetartozás törvényének megfelelően. Ez három vonatkozásban érvényesül:

I. Isten, Aki megteremtett téged nélküled, nem fog üdvözíteni nélküled!

1. Először is aki részesül a megváltás gyümölcseiben, az Krisztusban mások számára is forrása lesz az üdvözítésnek. Erről *János apostol evangéliumában* kapunk tanítást: „*Minden, amit nekem ad az Atya, hozzám tartozik. Aki tehát hozzám jön, azt nem dobom ki. Nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, Aki küldött engem. Annak, Aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne vesztsek, hanem feltámasszam az utolsó napon*” (Jn 6, 37-39). Jézus ezt az eucharisztikus beszédben mondja, amikor Kafarnaumban a sokaságnak az élet kenyéréről szól. A Mennyei Atya

küldötte Egyszülött Fiát azért, hogy **senki el ne vesszen** azokból, akiket a Mennyei Atya az Egyszülött Fiának adott!

Itt magunkra is gondolhatunk. Milyen jó, hogy *Isten közösséget vállal velünk! Nem akarja, hogy elveszünk.* Jézus így folytatja a gondolatot: „*Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz bennem, annak szívéből az Írás szava szerint élő víz forrásai fakadnak*” (Jn 7, 37-38). Ezt a Szentlélekről mondta, amelyből a benne hívőknek kell részesülniük. Jézus tanítványai tehát mint közösség is részesednek Isten szent ajándékából, a Szentlélekből. Élő víz forrásáról beszél az Úr. Vagyis az, **aki Krisztusban hisz, olyan, mint a forrás, mások szomjúságát is oltja, az életet bontakoztatja.**

Magunkra vonatkoztatva ezt az üzenetet elmélkednünk kell arról: az én szívemben is ez a Szentlélek élő vize fakadt-e már föl? Én is forrása vagyok mások üdvösségének. Nem a magam erejéből, hanem Krisztus erejéből, Akiben hiszünk.

Az elmélkedésben ki lehet tágítani a kört. A kis család néhány tagján túl a nagyobb közösség felé bontakoztassuk a Szentlélek kegyelmének, az üdvösség forrásainak a kiárasztását! Ne csak a helyi lakóközösség, város vagy falú tagjai felé, hanem a kontinens, sőt, az egész világ minden tagja felé. Mert a krisztusi szolidaritás, vagyis az egymáshoz tartozás ilyen tágas, ilyen nagy kört ölel fel. **Mi is Krisztusban mások számára az üdvösség forrásai lehetünk.**

2. A második vonatkozás az, hogy

Mi, mint Isten újszövetségi választott népe a kegyelmet a keresztségben kapjuk meg először. De ezt a kegyelmet Krisztus érdemelte ki számunkra a kereszten, ahol minden ember üdvösségéért ajánlotta élete áldozatát, a mindhalálig való engedelmisséget. **Minél szentebb Isten népe, annál több kegyelmet kapnak a nép tagjai. Minél szentebb egy-egy kisebb közösség, annál több kegyelmet kapnak annak tagjai, és tudnak közvetíteni mások felé is.** Ha egy családban csak egy családtag kereszttelkedett meg, a többi még nem, akkor mondjuk egy öttagú család vonatkozásában az egy keresztyén hordozza a négy még meg nem keresztelt családtagot. **Ha a családban mindenki meg van keresztelve,** és mindenki a keresztségi fogadásnak megfelelően igyekszik élni, **akkor ez a kis közösség több kegyelmet kap.** Nemcsak egy családtag, hanem mind az öt családtag nyitott arra, hogy a megszentelő Isten kegyelmét befogadhassa. Így minél szentebb az a család, annál több kegyelmet tud befogadni. De ha a napfényt is hogyha csak egy kis lyukon engedjük be a szobába, akkor még nincs nagy világosság, ami ráragyogna a szobában levőkre. Ha kinyitjuk az ablakokat, akkor már több a fény beáradási lehetősége. Így **minél nyitottabb a kegyelmi közösség Isten kegyelmi napjának a befogadására, annál több kegyelmet tud a jó Istentől ajándék gyanánt befogadni.** Ez a felismerés nagyon fontos tanítás! Mindnyájan – a mai hasonlattal mondva: – **napkollektorok lehetünk, akik befogadjuk ezt az isteni szeretet-áradást.** Minél több kegyelem működik bennünk, annál nagyobb lesz az áramerősség, a szeretet áradása.

3. Annak a ténynek, hogy Isten nem a többi embertől elszigetelve ajándékozza a kegyelmet, a harmadik vonatkozása az, hogy **nemcsak azok üdvözülhetnek tehát, akik látható formában tartoznak Isten népéhez,** vagyis a keresztség által a Római Katolikus Egyházhoz. Amikor ugyanis a második isteni Személy emberré lett, akkor Ő minden emberrel rokonságba került. Felvette a mi emberi természetünket, amely a megváltás előtt még nem volt betagozódva a második isteni Személy közösségébe, az Egyházba, vagy más szóval: az Ő titokzatos testébe.

Amint mindnyájan rokonságban vagyunk az első Ádámmal, úgy **Szent Pál beszél az utolsó Ádámról is, Krisztusról, Aki szintén kapcsolatban van mindnyájunkkal.** A *Korintusi*

levélben azt mondja: *Ha van érzéki test, vagyis érzékszervekhez kötött test, van szellemi test is, amint a Szentírás mondja: "Ádám, az első ember élő lényé lett." Az utolsó Ádám, Krisztus pedig éltető lélekké* (1 Kor 15, 44-45). Ugyanezt a gondolatot domborítja ki a következő helyen is: *Amint ugyanis Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban mindnyájan életre kelnek* (1 Kor 15, 22).

Krisztus tehát azokat az embereket, akiket a Mennyei Atyával megteremtett a Szentlélekben, amint a Szentháromságban együtt működik a teremtés művében is vonatkozásba kapcsolja önmagával. **Közünk van egymáshoz!**

Mi ez a kapcsolat? A *Római levélben* írja: *Amint tehát egynek, tudniillik Ádámnak bűnbeeséséből büntetés szállt minden emberre, úgy árad minden emberre életadó megigazulása egynek, tudniillik Krisztusnak igaz volta miatt* (Róm 5, 18). Amint ugyanis egynek, tehát az első emberpárnak engedetlensége miatt bűnössé váltak sokan, vagyis mindnyájan, úgy sokan, vagyis **mindnyájan megigazulnak egynek engedelmsége miatt. Krisztus sorsközösséget, rokonságot vállalt minden emberrel.** Csak úgy zárójelben a kérdés az: mi emberek elvállaljuk-e ezt a Krisztussal való rokonságot? Mert ha nem, akkor mit használ nekünk a rokonság. Ha elvállaljuk, akkor igenis életet nyerünk a mi isteni testvérünknek, Jézusnak a jóságából. Ezért is mondja Szent Pál apostol: *Krisztusban megjelent üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete* (Tit 3, 4). Megmentett miket, nem a mi igaz cselekedeteinket, hanem irgalmassága révén az újjászületés és megújulás fürdőjében, a keresztségben, amelyben a Szentlélek működik, Akit bőven árasztott ránk Üdvözítőnk, Jézus Krisztus által kegyelméből megigazulva, vagyis Isten előtt igazzá, szentté válva. **Reménybeli örökösei vagyunk az Örök Életnek!**

Ez a közöttünk megjelent **isteni Szeretet** tehát egyetemes, és hatékony, vagyis **minden embernek megadja az üdvözülés lehetőségét.** Ebben annál is inkább hihetünk, mert a megváltás módja, a kereszthalál azt mutatja: **Isten szeretete az önfeláldozó baráti együttérzés legmagasabb foka** tud lenni. Erről olvashatunk János evangéliumában: *Úgy szeretette Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, Aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen!* (Jn 3, 16). Tehát **az ember részéről is meg kell tenni azt, ami az ő feladata! Hinni Isten Fiában,** vagyis a Mennyei Atya Egyszülött Fiában a Szentlélekkel szeret bennünket! Ugyanezt a gondolatot mondja Jézus: *Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha megteszitek amit parancsolok* (Jn 15, 13-14). Nyilván, hogy akik ismerik az újszövetségi kinyilatkoztatást, azok tudatosan képesek válaszolni Istennek erre az önmagát ajándékozó szeretetére. Isten hívására, amellyel a szentháromságos szeretetbe hív, hogy Vele legyünk közösségben. De **Isten szeretete minden emberre kiárad,** mint ahogyan a napsütés is betölti azt, aki hajlandó befogadni. Aki napernyőt tesz a feje fölé, az nem részesül a napsütés áldásos hatásában.

Most tehát elmélkedő lélekkel gondoljunk arra, hogy milyen jóságos a mi teremtő Istenünk emberszeretete! Milyen szívhez szóló, szívet megérintő magatartás az, amellyel Isten engem, az egyes embert magához hív, hogy az üdvösségben részt kaphassak, vagyis Isten életéből részesedjem. De éppen annak a gondolatnak a jegyében – hogy Isten minden embert üdvözíteni akar – **boldogan emeljük fel szívünk tekintetét a Mennyei Atyánkra! Az Ő szeretetét szemléljük, illetve nézzük azokat az embertestvéreinket is, akikre Istennek ez a szeretet-sugárzása életfakasztóan hat! Jézus** baráti szeretettel fordul felénk. A jó barátnak az önfeláldozó készségével hajlandó a mi életünket is megmenteni. **Inkább a saját életét áldozta fel, csakhogy mi el ne vesszünk!**

Isten tehát az Ő választottait, mint közösséget, mint választott népet akarja az üdvösségre vezetni. De mindig az egyes ember feladata, úgy, mint a közösség tagja igent mondjon Isten

üdvözítő akaratának. Mi pedig segíthetjük azokat a testvéreinket, akik még nem ismerik Istennek ezt az egyetemes üdvözítő akaratát.

Csendben elmélkedjünk!

Segít Isten üdvözítő akarata megértéséhez, ha arra gondolunk: **Istenem, Te szeretsz engem, én pedig viszont szeretlek Téged** testvéreimmel együtt! Ahogyan a napnak a sugara melengeti a testet, úgy **Isten szeretetének a napsugara melengeti, sőt, feltüzesíti a lelket.** Vágyódjunk arra, hogy egyre jobban átjárjon Istennek ez a ránk-sugárzó kegyelme, amellyel Ő az üdvösségre hív személy szerint bennünket, illetve minden embertestvérünket!

Nyilván a hidegben fagyoskodó ember számára is idő szükséges, míg felmelegszik. **A Szentlélek is felmelengeti a mi fagyoskodó szívünket, de ehhez biztosítuk számára az időt!** Nem türelmetlenül, hanem nagyon **nagy türelemmel várjuk az Ő szeretetének a melengető hatását!**

Elmélkedésünk második részében nézzük:

II. A Szentírás tanúsága Isten egyetemes üdvözítő akaratáról

A Bibliából elsősorban azok a szentírási helyek kívánkoznak ide, amelyek a zsidó partikularizmussal szemben a megváltás univerzalizmusát hirdetik. Partikula a latinban azt jelenti: rész, részecske. Pars: kicsinyített formája. **A partikularizmus az a magatartás, amellyel az egyes ember vagy embercsoportok saját maguk számára sajátítanak ki valamit, ami előny, ami nekik jó.** Csak minket illet, a többit, akik nem tartoznak hozzánk, nem érintheti.

Az univerzalizmus pedig az univerzális szóból származik, vagyis **azt a nyitottságot jelenti, amellyel az egyes ember, illetve a közösség tagja hajlandó a többieket is befogadni.** Hajlandó olyan magatartást tanúsítani, amely jelzi azt, hogy a többiek számára is nyitva van az út ennek vagy annak az ajándéknak a befogadására. **Az ószövetségi választott nép partikularizmusa tévedés, mert ők azt mondják, hogy csak Ábrahám testi leszármazottai vannak hivatva az üdvösségre.**

Szent Pál pedig **beszél Ábrahám lelki utódairól is,** főleg a *Galata levélben.* Nagyon hangsúlyozottan mondja a galata testvéreknek: *Értsétek meg, hogy aki hisz* (tudniillik abban, hogy Krisztus Isten Fia), *az Ábrahámnak a fia* (Gal 3, 7). Mivel pedig a Szentírás előre látta: *Isten a hit által teszi megigazulttá a pogányokat, előre hirdette Ábrahámnak: „Bened részesül áldásban minden ember”* (Gal 3, 8). Tehát ez az univerzalizmus. Nemcsak a testi leszármazottak. Szent Pál tovább magyarázza: *Eszerint mindazok, akik hisznek, áldásban részesülnek a hívő Ábrahámmal. Az Ábrahámnak szóló áldás Jézus Krisztus által a pogányokra,* vagyis a nem zsidó születésű emberekre is leszállt, *hogy a hit által elnyerjék a Szentlélek ígéretét,* és a Szentlélek ajándékozását, *hogy általa részünk van az Atyában és a Fiúban* (Gal 3, 14). De hogy ezt a tanítást nem az Újszövetség apostola találta ki, már az Ószövetségben is megtalálhatjuk Istennek az ígéretét. Ábrahámnak mondja, amikor kihívja atyái földjéről: *„Nagy néppé teszlek. Megáldalak, és nagygyá teszem nevedet, és te magad is áldás leszel. Megáldom azokat, akik áldanak téged, de akik átkoznak téged, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége”* (Ter 12, 2-3). Itt a lényeges üzenet tehát: **A föld minden nemzetsége Ábrahámban kapja az Istentől származó áldást,** Aki maga az Isten Fia, Aki a Szentlélek erejéből testesült meg, és születet Szűz Máriától.

Az ószövetségi választott nép tagjai is olvassák Izajás próféta könyvéből: *„Kevés az, hogy szolgám légy* (tudniillik Te, Messiás), *és felemeld Jákob törzseit, és visszatérítsd Izrael*

maradékát. Nézd, a nemzetek Világosságává tettelek, hogy üdvösségem eljusson a föld határáig” (Iz 49, 6). Tehát itt nem lehet partikularizmusról beszélni, kizárólagosan csak egy népre irányuló isteni üdvözítő akaratról.

Ugyanez a gondolat szerepel az Újszövetségben is, Amikor a 40 napos kicsi Jézust szülei felviszik a jeruzsálemi templomba, és a Simeon nevű igaz és istenfélő ember, aki várta Izrael Vigaszát, tudniillik a Megváltó érkezését, karjaiba vehette a gyermek Jézust, és róla mondta: „Szemeim már meglátták az Üdvösséget, vagyis az Üdvözítőt, amelyet Uram minden nép számára rendeltél világossággul a pogányok megvilágosítására, és dicsőségére népednek, Izraelnek”, Isten Világosságát. A Boldogságos Szűz Mária és Szent József csodálkozva hallgatták, amit az idős Simeon mondott, de a szívük egyre jobban kitért. Az ő Jézuskájuk minden nemzet számára Világosságot hoz, **Isten Világosságát, azt a ragyogó sugárzást, Aki a szeretetével betölti az emberiséget** (vö. Lk 2, 22-33).

Vagy érdemes felidézni az ószövetségi Naamán gyógyulásának történetét: Ez a szíriai származású, tehát pogány udvari ember a Jordán folyóban megfürödve meggyógyul, és akkor viszi a gyógyítás örömhírét a zsidó népen kívüli saját nemzetéhez, meg a többi nemzetéhez (vö. 2 Kir 5, 15).

Ugyancsak az ószövetségi könyvének a Jónás próféta könyvének a tanítása az: **Isten szívesen fogadja a pogányok megtérését**, mivel bűnbánatot tartottak, *mivel bűnbánatuk jeléül szőrruhába öltöztek* (Jón 3, 5), és s fejükre a bűnbánat hamuját hintették. Eltekint a nép megbüntetésétől, megbocsát, mert megsajnálja a népet, amelyet magának teremtett. *Ha Jónás próféta sajnálta, hogy az a növény, amely a fejét védte, a napsütéstől elszáradt, és nem volt a feje fölött ez a védelmező „napernyő”, Isten is azt mondja: Én ne sajnálnám, hogy elpusztulna a ninivei népem?* (vö. Jón 4, 10-11).

Ugyanezt az univerzalizmust hirdeti az Újszövetség. Például az *Apostolok Cselekedetei*: Péter apostol ugyanis Joppében látomásban arról kapott tanítást, hogy **Isten minden ételt tisztává tett**. Tehát azokat az ételeket, amelyeket addig csak a pogányok ehetek meg, **Jézus tanítványai is megehetik**. Akkor a Szentlélek Cezareából küld embereket Hozzá, hat testvért. Azok el is mentek, és megkeresztelték a századost és a családját. Sőt, meg is bérálták, mert a keresztség alkalmával leszállt rájuk is a Szentlélek, mint az apostolokra az első pünkösdi napján. Igaz, hogy az első pünkösdi napján jobbra a világ tájáról hazazarándokló zsidók voltak jelen, de voltak közöttük úgynevezett „istenfélők” is, akik nem vállalták a körülmetélkedéssel az ószövetségi teljes törvény megtartását. De Istennek az ószövetségi Bibliában megnyilatkozó akarata szerint kívántak élni, és eljárak a zsidó istentiszteletekre is a zsinagógába. Vagyis már közöttük is voltak pogány származásúak (vö. ApCsel 11, 17-18).

Még inkább ezt a gondolatot: **pogány születésű emberek is Jézus tanítványai lehetnek teljes mértékben**, tanítja a *Római levél*. Szent Pál így szól: *Ha száddal vallod, hogy „Jézus az Úr!”* (tudniillik Isten Fia, vagyis egy az Atyával), *ha szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból* (vagyis a Mennyei Atya az Ő Egyszülött Fia emberi testének újra életet adott, *üdvözülsz. A szívbeli hit ugyanis megigazulásra, a szóbeli megvallás az üdvösségre szolgál* (Róm 10, 9-10). Az ószövetségi Szentírás, is azt írja: *Senki sem vall szégyent, aki hisz benne*, Istenben (Iz 28, 16). Itt jön a lényeges konklúzió. Pál így szól: *Nincs különbség zsidó meg pogány között* (tehát hogy ki milyen nép tagjaként született), *mert mindnyájunknak egy az Ura, aki bőkezű mindazok iránt, akik segítségül hívják! Hiszen írva van: Mindaz, aki az Úr nevét hívja segítségül, üdvözülni* (Joel 2, 32; Róm 10, 10, 9-13).

Milyen megnyugtató Istennek ez az univerzális szeretete! Szent Lukács, az *Apostolok Cselekedeteinek* krónikása meg is jegyzi, amikor Pál apostol azt mondja az őt elutasító

zsidóknak: Mostantól kezdve a pogány népek felé fordulunk. *Azok, akik pogány származásúak voltak, örvendezve hallgatták ezt a bejelentést.* Az öröm abból fakad, hogy ők, **akik nem zsidó születésűek, szintén meghívást kaptak az üdvösségre** (vö. ApCsel 11, 17-18).

Az univerzalizmus, vagyis hogy Isten univerzálisan meghív mindenkit az üdvösségre, azt is jelenti, hogy **minden nép minden egyes embere hívatást kapott az üdvösségre!**

Szent János írja az evangéliuma prológusában, bevezetésében, amikor a költői szépségű, nagy mélységű himnuszban szól az isteni Igéről: *Ő az igazi Világosság, amely minden embert megvilágosít, a világba jött!* (Jn 1, 9).

Amikor Keresztelő János tanúságot tesz a Messiásról, akkor így szól: *Nézzétek! „Ő az Isten Báránya!* (vagyis Áldozata) *Ő veszi el a világ bűnét”* (Jn 1, 29). A szemtanú János meg András apostol később azután testvérét, Jakabot, illetve Péter apostolt is hívta (vö. Jn 1, 37). Meg is magyarázza az akkori élményét: *Ez az engesztelő áldozat, Istennek ez a kedves Egyszülött Fia áldozata nemcsak a mi bűneinkért, hanem az egész világ bűneiért is elégtételt adott* (1 Jn 2, 2).

Az apostolok tehát nagyon világosan hirdették Isten egyetemes üdvözítő akaratát, sőt, azt a mérhetetlen szeretetét is, amellyel nem csupán akarja az összes ember üdvösségét, hanem cselekszik is érte Egyszülött Fia mindhalálig való engedelmissége, áldozata árán.

Szent Pál apostol is ugyanezt tanítja: *A mi üdvözítő Istenünk azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretére* (1 Tim 2, 4). Maga Szent Pál apostol is abban a meggyőződésben küzd és fáradozik, hogy **az élő Isten minden ember Üdvözítője, kivált a hívőnek.** Ennek a tanítását bízva szeretett tanítványára, Timóteusra is. Teljes határozottsággal kell neki ezt hirdetnie (vö. 1 Tim 4, 10).

Kétségtelen azonban, hogy találunk olyan szentírási helyeket is, amelyek ennek az univerzális üdvözítő akaratnak az ellenkezőjét látszanak bizonyítani. Különösen Szent Jánosnál vannak ilyen mondatok: *Ne zúgolódjatok! Senki sem tud hozzám jönni, ha az Atya, Aki küldött engem, nem vonzza. Én feltámasztom őt az utolsó napon”* (Jn 6, 43-44). Bár Jézus így folytatja: *A prófétáknál ezt olvassuk. Mindnyájan Isten tanítványai lesznek. Mindaz, aki hallgat az Atyára és tanul Tőle, Hozzám jön. Nem mintha az Atyát látta volna valaki. Csak aki Istentől való, az látta az Atyát. Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van!* (Jn 6, 43-47). Tehát ebből az idézetből is kitűnik, hogy **Isten nem üdvözít minket a mi közreműködésünk nélkül, vagyis várja a mi pozitív döntésünket.**

Amikor Jézus a zsidókkal vitatkozik, akkor nagyon kemény mondatot mond: *Miért nem értitek beszédemet? Azért, mert nem tudjátok meghallgatni a szavaimat. A ti atyátok az ördög, és atyátok kívánságait akarjátok követni. Gyilkos az kezdet óta. Nem tartott ki az igazságban, mert nincs igazság benne. Amikor hazudik, saját természete szerint beszél. Hazug ő, és a hazugság atyja. Nekem viszont, aki igazat beszélek, nem hisztek* (Jn 8, 43-45). Mindegy összefoglalva ezt mondja az Úr: *Aki Istentől van, hallgat Isten igéjére. Ti azért nem hallgattok rá, mert nem vagytok Istentől* (Jn 8, 47).

És még lehetne idézni János 12, 39-40-t, 13, 18-at és a 15, 25-t.

Mindenesetre e bibliai helyeket két elv figyelembe vételével kell értelmeznünk:

a) A Biblia nem tudományos módon megfogalmazott tételeket tanít, hanem kéri-gmatikus, vagyis az igehirdetésre vonatkozó kijelentéseket tesz, azaz a pillanatnyi helyzethez szabott, és aszerint hangsúlyozott igazságokat, amelyek egymás mellé helyezve akár ellentételesnek is látszanak.

b) A látszólagos ellentmondások másik oka, hogy Isten az üdvösséget nem erőszakolja rá senkire, hanem tiszteletben tartja szabad akaratunkat. Minduntalan döntésre állít bennünket, hogy a Vele vagy embertársainkkal folytatott kölcsönös szeretet dialógusát, vagy pedig a kevély

elzárkózást, önakaratunk Istennel szemben való érvényesítését választjuk-e végleges életformának.

Isten hív bennünket az üdvösségre. Minden embert megszólít. A mi feladatunk, hogy **válaszoljunk!** A mi hivatásunk az, hogy **másokra is jó hatással legyünk, mások is Istent válasszák életük Urának földi és örök életünk boldogságának!**

(Dr. Előd István: *Katolikus Teológia* 362-368. old.)

Befejezésül a 72. számú éneket imádkozzuk:

*Fogadj engem Szűzanyám, igaz fiadnak,
Hadd törölöm le könnyeit síró arcodnak!*

*Ó Szűzanyám, véled járjak, véled éljek, véled haljak, és Jézusoddal.
Véled légyen szenvedésem, halálom és temetésem, és szent Fiaddal!*